

Verstoten prinsen

De T.V.-reportage over prinses Marie-Christine heeft be-roering verwekt. Wat bewijst dat prinsen en prinsessen ook maar mensen zijn.

Toch is er voor ons vorsten-huis niets nieuws onder de zon. Daar Oostende meer dan 100 jaar een Koninklijke resi-dentie is geweest, dacht ik aan de koninklijke tweederangsfi-guren die het in het verleden ook zo lastig hadden en waar-van de Oostendenaars soms meer dan de andere Belgen op de hoogte waren.

Louise-Maria

Zo had men de kinderen van Leopold II zoals Leopold, graaf van Henegouwen en erfprins, die op 10-jarige leeftijd overleed in 1869. De drie ande-re mogelijke troonopvolgers waren echter drie prinsessen : Louise-Marie, Stéfanie en Clé-mentine.

Prinses Louise-Marie werd in 1858 geboren. Ze huwde op 17-jarige leeftijd met de 41-jarige Ferdinand van Saksen-Co-burg. Nadat hij haar in de steek had gelaten kwam het tot een scheiding. In 1895 leerde ze een luitenant kennen, de graaf van Mattanech. Dit was het begin van een lijdensweg zodat men haar opsloot in een gesticht voor zenuwlijders ! De graaf ontvoerde haar. De ko-ning liet haar huwelijk ongel-

dig verklaren en ontferde haar. Ondertussen had ze een proces lopen tegen de Belgische staat omdat ze het ongrondwettelijk vond dat een vrouw geen troonopvolgster kon worden. Ze kwam op voor haar rechten als vrouw en verloor, zoals toen te verwachten was, haar proces. Ze was daarbij één jaar voor haar overleden broer Le-pold geboren.

Stéfanie

De tweede prinses Stéfanie huwde in 1881 aartshertog Ru-dolf, keizerlijke prins van Oos-tenrijk. Een achttal jaren later pleegde die, samen met zijn maîtresse, zelfmoord in May-erling, wat later altijd als het drama van Mayerling zou be-schreven worden. Na elf jaar huwde de prinselijke weduwe met graaf de Lonjay. Dit hu-welijk, dat te Wenen plaats-vond en volgens haar vader be-neden haar stand was, had tot gevolg dat ze op haar beurt ontferd werd.

Clémentine

Tenslotte had men prinses Clémentine, geboren in 1872. Zij betoonde haar vader veel genegenheid en was met Leo-pold II heel veel in Oostende te zien, terwijl haar moeder, Ko-ningin Marie-Henriette, bijna steeds ver van Leopold II en zijn maîtresses in Spa verbleef.

Prinses Clémentine wou met prins Victor-Emmanuel hu-wen, Leopold II was daar niet tegen maar verbood het omdat de prins uit de „republiek” Frankrijk kwam, daarbij had

Prinses Louise van België (1858-1924)

hij geen fortuin.

Eén jaar na de dood van Leo-pold II zou ze toch met haar prins huwen. De gehoorzame prinses was toen reeds 38 jaar.

De 3 prinsessen stierven in eenzaamheid. Vooral Louise-Marie zou in armoede sterven. Wel had ze nog een interessant boek gepubliceerd, dat toen heel wat ophef maakte : „Autour des trônes que j'ai vu tomber”.

Prins Karel

In een latere periode kan men gerust zeggen dat Prins Karel van Vlaanderen, eveneens een eenzame prins was. Zijn broer Leopold zat mooi te paard. Karel was lomper en werd steeds voorgehouden dat hij zich beter aan zijn oudere broer kon spiegelen. Jarenlang hadden de broers een Spartaanse opvoeding gekregen. Onlangs zag ik nog verbeterde huiswerken van Prins Karel, die hij altijd bewaard had. Men kan gerust zeggen dat men er geen „duts” op was ge-weest als men de rode opmer-kingen leest.

Hij was de prins die in de schaduw moest blijven. Op 18 februari 1934, daags na het overlijden van zijn vader Al-bert I, kwam het te Brussel tot een hoogoplopende ruzie die nooit meer bijgelegd werd. Op de dag van het verongelukken van Albert I in Marche-les-Da-

mes, verbleef prins Karel in Oostende, waar hij aan het bal van de Rat-Mort deelnam. Men had iedereen verwittigd van het overlijden van de ko-ning, behalve hem ! Hij heeft in Brussel uitgeroepen : „En het was ik die nog het meest van Hem hield !”

Prins Regent

Na de 2de Wereldoorlog moest hij, zoals de grondwet voorziet, zijn taak van Prins-Regent opnemen en heel wat landgenoten erkenden dat ze in Prins Karel heel wat nooit ver-moede kwaliteiten en be-kwaamheden ontdekten. Bij de terugkeer van Leopold III trok hij zich terug en werd de verge-ten en wellicht voor de zoveel-ste keer, de ontgoochelde prins.

We moeten ook aan prins Karel denken als we nu de re-akties horen in verband met Koning Albert-II. Hij leefde ook in de schaduw van zijn broer Boudewijn en bewijst nu dat hij ook een mens is die tus-sen zijn landgenoten kan staan waar het nodig is.

Deze gedachten kwamen bij mij op toen ik prinses Marie-Christine hoorde. Het is moei-lijk sommige mensen in be-paalde omstandigheden te be-oordelen, vooral als ze scha-duwprinsen zijn.

(Omer Vilain)

Prins Karel van Vlaanderen (1903-1983)